

Llengua bifurcada, llengua debilitada

Més enllà del contingut del nou *Diccionari normatiu valencià*, que acaba de presentar l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, la darrera maniobra de la institució consagra una bifurcació que pot resultar letal a la llarga. I a més, una contradicció que ha anat prenent volada. D'un costat, l'Acadèmia reconeix la unitat de la llengua catalana, encara que ho faça amb eufemismes imprecisos, però, de l'altra, ha anat desgranant un corpus normatiu que qüestiona amb els fets aquesta unitat. Després d'anys de treballs amb resultats del tot discutibles, un valencià parlant pot triar ara mateix entre dues gramàtiques i dos diccionaris, les de la mateixa Acadèmia i les de l'Institut d'Estudis Catalans, que sovint proposen solucions contradictòries. És a dir, segons l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, els valencians tenen la mateixa llengua que els catalans, però la poden escriure diferent. La proposta no arriba encara a plantejar solucions ortogràfiques contradictòries, però el corpus semàntic diferenciat arriba a uns nivells raonablement preocupants.

Aquesta nova doctrina reforça una realitat que ha anat imposant-se en la vida quotidiana. L'usuari d'un servei por triar per informar-se o per ser atès entre dues opcions –*valencià* i *català*– que no es diferencien gens formalment, però que acaben consagrant dues realitats separades. Són moltíssimes les institucions públiques –sobretot, les de l'Estat– i les empreses privades que presenten textos en *català* i en *valencià*. El treball de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua els facilita la intenció segregadora. La política, doncs, està canviant la realitat. I la nova realitat és hostil a la integritat i a la vitalitat de la llengua catalana.

No és difícil trobar en el nostre entorn exemples que, des de la pràctica política, han acabat modificant la realitat lingüística. En origen el gallec i el portuguès eren el mateix idioma. Però Portugal es va convertir en un Estat i els gallecs, tant políticament com acadèmicament, es van anar decantant per una ortografia més pròxima a la castellana que a la portuguesa. Avui dia ja s'ha acceptat de manera general que *portuguès* i *gallec* són dos idiomes diferents. Qui ha perdut més com a conseqüència d'aquesta opció? La sucursalització del gallec, que cada vegada sembla més una variant del castellà, és evident. Aquesta era també la intenció de l'anticatalanisme al País Valencià des dels anys setanta. Segregat del *català*, el *valencià* es fa molt menys útil, molt més precari. Ho accepte o no, la bifurcació que fomenta l'Acadèmia Valenciana de la Llengua és un atac frontal per a la supervivència de l'idioma que diu defensar.

La Galeria

- 71** LITERATURA | Anna Ballbona
Entrevista a Gonçalo M. Tavares
- 72** LITERATURA | Xavier Pla
Una tristesa enigmàtica
- 73** MÓN EDITORIAL
- 74** LITERATURA | Lluís Bonada
El cas de l'alcalde republicà de Tormos, Josep Perelló Torrents, argument de la tesi de la Tercera Espanya
- 76** CINEMA | Àlex Gorina
El nom definitiu de Monica Vitti

- 77** TELEVISIÓ | Toni de la Torre
Sorneguer
- 78** TEATRE
Por de la guerra
Francesc Foguet i Boreu
- 79** ART | Ricard Mas Peinado
Lluïsa Vidal. Pintora. Dona
- 80** ART | Ricard Silvestre
Brevíssima historia d'un possible «accionisme valencià»
- 81** GASTRONOMIA
Rus o bisbalenc
Jaume Fàbrega

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Foto de la portada: Jordi Play
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.